

KEMENES ALJA

VEGYES TARTALMÚ FÜGGETLEN LAP

Megjelen minden vasárnap reggel
 Előfizetési ára: Évesre 8 korona, félre 4
 korona, negyedre 2 korona
 Egyes szám ára darabonként 20 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Dinkreue Nándor könyvnyomdája Celldömölkör
 hirdetések és mindennemű pénzületékek.

Vármegyénk ünnepe.

Vasvármegye törvényhatósága mult október hó 28-án rendkívüli közgyűlést tartott, amely alkalommal magasztos ünnepség keretében a Roskovits művészi ecsetjét dicséret s II-ik Rákóczi Ferenc nagyságos fejedelmünk daltias alakját ábrázoló képet leplezték le. Vasvármegye lelkes közönségének hazafiságát magasztalja örökké az a hatalmas arckép, mely a terem falán élénk varázsolja a nagy fejedelmet, aki mindenét áldozta a nagy hazáért.

A szombathelyi hírlapok után értesültünk már a diszközgyűlés minden mozzanatáról, amelyek közül Weöröss István ünnepi szónoklata kötötte le legjobban az ünneplő közönség figyelmét. E hatalmas, művészi és hazafias nagy beszédet a vármegye jegyzőkönyvben örökíti meg: azon fölül kinyomatják és

a törvényhatóság tagjainak megküldik; ezért röviden csak a következőket emeljük ki belőle:

„Minden emberrel vele születik — ugymond — a hátadatosság érzése. A csecsemő gügyögő mosolygása, mit édes anyja csókba fojt, már a hála kifejezése az anyai szeretetnek. A köledatosságot Mózes törvénye tette kötelezővé negyedik parancsolatában. E parancsolat a nemzetekre is kötelező. Tiszteld nagyjaidat, ha helyet kívánsz a népek csoportjában. — Rátért azután Rákóczi életének taglalására. Elmondta ifjúságát, a szabadságharc kitörését oly megható szép szavakban és közvetlenséggel, hogy a hallgatóságot könyekig meghatotta. Majd így folytatja: És most hulljon le a lepel, hogy láthassuk művészi kéz által megfestett fenkölt alakját.

Hazám szentje, Nemzetem vezére,
 Sötét éjben fényes csillagunk!

Petőfinek e soraival köszöntöm e megye termében nemes vonásaidnak képmását; beszélni fog ez nekünk mindarról, ami nemzetünk történetében lelkesítő és tanulságos, felemelő és leverő; buzdítani fog bennünket a hazának szeretetére, javának fáradszathatlan munkálkodásra, áldozatkészségre és kitartásra.

Soha se feledjük nemes példátat s imádságunkba foglaljuk s ha kell zászlónkra írjuk mi is:

•Pro patria et pro libertate•.

Hátasos, igaz, e nagy fejedelem emlékéhez méltó beszéd volt. Percekig tomboló tapsvihart váltott ki e gyönyörű beszéd a közönségből.

Tisztelt olvasóink bizonyára emlékezni fognak, hogy mily nagy diadallal hozták haza dicső nagy fejedelmünk és társainak tetemeit a törökök földjéről s hogy 1903-ban Budapesten a Rákóczi ereklye-kiállítás mily hű képet adott e

Vallomás.

Ira: Nevák Pál.

Verőfényes, meleg őszi délután volt. Mintha csak az elmúlt nyár jött volna újra visza, úgy téve, mint a haldokló ember, aki már megfutotta földi pályáját, de a sir széléről még egyszer visszafordul s bar szobasavardott fűrtjei mást mutatnak, ő mégis így szól vissza: »Még van bennem ifjúság, még van bennem tűz, még élni akarok«. A feleletet azonban nem hallja, mert bele-roskad a sirba.

Ez a csendes őszi délután is, a haldokló nyár utolsó, erőltetett mosolya.

Boriska és Dénes ott sétálgattak a kastélyt övező park százados nyártái alatt. Már jó ideje, hogy mind a ketten hallgattak, míg végre Boriska megtörte a csendet:

— Nem tudom mi az oka, de én nem szeretem az őszt. A hervadás, a pusztulás úgy lehangol engem.

— Nem csak magát, hanem mindenkit, akinek érző szíve van. Pedig úgy is hiába, a mi bánkodásunk mit se változtat a dolog rendjén. Volt, nincs. Ez a végzete minden

élőnek. De sokkal szomorubb az, hogy halálunk nincs a homlokunkra írva. Bizonytalan-ságban, féltve, remegve a jövőt kell robotol-nunk, napot nap után. Senki sem tudja, hogy mikor hull a porba az, ami még ma él és virul.

— Dénes, ne beszéljen ilyen szomorú dologról. Hiszen maga anyji szépről és olyan kedvesen tud beszélni ha akar.

— Pedig én úgy szeretek beszélni, panaszkodni, ha szomorú vagyok. Érzem, hogy megkönnyebbül a szívem, ha kiöntöttem a keserűséget belőle. Olyan vagyok, mint a leg-több nő. Ha kisértam magamat, még nevetni is tudok utána. Meg aztán, ki tudja, lesz-e még idő, hogy magának panaszkodhassam?

— Mért ne lenne idő?

— Mert holnap elutazom.

— De vissza is jön?

— Nem. Többé soha.

— Csak nem beszél komolyan? Ugy-e csak tréfál?

— Egészen komolyan beszéllek. Már minden előkészületet megtettem az elutazásra. Csak a búcsúzoklás van még hátra.

Boriska, akit a váratlan hír meglepett

és láthatólag felizgatott, erőltetett nyugalom-mal szót közbe:

— Nem tudom elgondolni, hogy mi történhetett magával, hogy mért akar ilyen egyszerre elmenni innen.

— Nem történt velem semmi — foly-tatta Dénes — de megpróbálok az egyszer, hogy el lehet-e a *Végzet* előttem állni. Mára lássa, én is úgy jártam, mint a láng körül röpködő lepke, amelyik addig játszadozott, enyelt a libegő tűzzel, míg egyszer csak leperzselődött a szárnya. Az én szárnyam, az én feltem is megégett s most, amikor asz-retnék tova repülni, nem tudok, nem bírja a szárnyam. A lelkem már elveszett s hogy legalább a testemet megmenthessem, hát el-sietek e tájról, messze, minél messzebb. Tán máshol újra kinő a szárnyam s akkor tán röpködni is tudok még.

— Dénes, én nem értem magát, — szolt közbe Boriska.

— Mindjárt meg fog érteni. Jöjjen, üljen le ott a nagy hárs alatt a padra és én elmesélek magának egy kis történetet.

— Menjünk — szolt Boriska.

Leültek a kis padra. Fejük felett moz-dulatlanul csüngtek a sáppadi, megfakult le-

Tory-téglagyárban, Celldömölkön
1000 drb. téglá 15 forint.

viszontagságos tábori életéről. Felhasználjuk most ez alkalmat arra, hogy a következő följegyzéseket közöljük:

Rákóczi után Beresényi volt a kuruc forradalom első embere. Mindhaláláig hűséges volt fejedelméhez, vele ment a száműzetésbe is: Rodostóban, Rákóczi oldalán halt meg, tíz évvel korábban Rákóczinál. Talentumos katona, ügyes politikus, kivált mikor izgatni kellett; de, amint Rákóczi maga írja, bár a kuruclegények Beresényi apánk néven emlegették, kivált a tábornokok körében nem volt szimpatikus ember. Nem számolt a mások érzékenységével, könnyen, ok híján is sértett s maga könnyen, ok nélkül is megsérződött. Ami hiba volt a kuruc hadak vezetésében, pedig sok és vezetés miatt következett el annak, véleménye szerint soha sem volt ő az oka. Rákóczi Emlékiratai-ban az örök igazságra azt írja, hogy a magyar urak egyetértésének ő volt a gátja. A pompat mind ő, mint pedig második felesége Csáky Krisztina, igen szerette. Minden gyarulásá mellett is hű maradt urához és a szabadságharc történetében felejthetetlen maradt neve.

Több levél és hadikimutatás beszél Palocsay György báró tábornokról, aki korábban az armádiában szolgált, aki küzdött a spanyol örökösödési háborúban is, bár a deák azt tartja, hogy inter arma silent musae, a katonáskodás mellett ráért a versíráásra is. A franciák ellen viselt háborúban Landaunál megsebesült; miután egy ideig amint

velek. Latszott rajtuk, hogy csak pár nap még az életük, aztán leperregnek s ki tudja hova fogja vinni, hordani, őket az őszi szellő.

Denes elkezdett beszélni. Hangjának a rezgése elárulta, hogy a szívéből, lelkéből jön minden szava.

— Élt valamikor valahol egy bohó ifju meg egy gazdag leány. Egyszer, véletlenül összehozta őket a sors. Megismertek, megértették egymást és attól kezdve úgy tekintettek egymásra, mint igazi jóbarátot. Mindennap találkoztak. Örömeiket, bánatukat — ha volt megosztották és, csendesen, boldogan éldegéltek.

— Egy napon az ifjuval változás történt. Ha virágra nézett, az sokkal szebbnek, üdőbbnek tűnt fel előtte, a madárdal másképp zengett a fülében mint azelőtt. Úgy tetszett neki, mintha az élet, a világ nem olyan volna, mint azelőtt. Pedig minden a régi maradt, csak ő változott meg. Igen, ő változott meg, mert szerelmes lett abba a leányba, a barátjába.

— Erezni kezdte, hogy a menyország, amelyről annyiszor almodott, ott van azokban a lángoló, fekete zsemkékben s hogy azok-

maga mondja, fehérvő ágyban irtani verseimet, no! —

szökött s irthon a Rákóczi zászlai alá állott. Bravuros katona volt, imádta a kalandokat. A Rajna mellett néhány huszár élén mérföldekre belovagolt az ellenséges francia hadvonalak közé. A kuruc forradalomban mint tábornok egy ízben paraszt ruhában ment át a labanc-táboron. Egerbe is paraszt ruhába akart belopódzni; de Rákóczi eltöltötte a vakmerő vállalkozástól. Még Bottyán életében megszerette annak szép és ifju feleségét, Forgách Juliát s verseket írt hozzá. A vak Bottyán, a legrettenetesebb kuruc, 1709. őszén meghalt; Palocsay azonban nem kapta meg mindjárt az özvegy kezét. Egy ideig haragudtak egymásra szerelmesek módjára, az asszony legalább amint Palocsay egy verséből megtudjuk.

A szatmári béke és Munkács kapitulációja után 1711. őszén, végre feleségül vehette szerelmesét s akkor végkép szakított a hadi pályával.

A vak Bottyánt illető emlékek közül egymás mellé került I. Lipót király 1703. augusztus 31-én kelt oklevele, a melyben Bottyán János ezredest fölhatalmazza ötszáz magyar huszár és 300 magyar gyalog toborzására s II. Rákóczi Ferenc egy 1703. december 20-án kelt patens levele, amelyben ugyanazt a Bottyán Jánost a Dunántúl fekvő kuruc hadak tábornokává kinevezte. Erről a kemény katonáról, akit vitézei Bottyán apánknak hívtak, aki a háborúk szüneteiben, mint a Vak Bottyánról való

nek a piros piros ajkának egyetlen csókja is üdvözítene. De megtudta azt is, hogy az a menyország ő föle nagyon, de nagyon messze van; hogy azt a menyországot ő soha, de soha sem érheti el. Felfedezte a boldogságot, de el is vesztette mindjárt.

— Sorvaszto bu nehezedett a lelkére, piros arca megfakult, mosolya elhalt és egy szomorú őszi napon, amelynél csak ő volt szomorubb, világá ment.

Boriska szinte önkéntlenül vágott közbe:

— Denes, csak nem maga az az ifju? Denes csüggedten válaszolt:

— Igen, az az ifju én vagyok.

— Es a leány?

— A teány pedig maga.

Horiska felsikoltott:

— Ah! — Hisz akkor maga . . .

— Igen — szakította félbe Denes — én szeretem magát. Még pedig halálosan szeretem. Tisztán, szeplőtlenül. És ha nem szeretném igazán, ha könnyelmű, léha ember volnék, akkor most, tudva, hogy milyen jó szive érző lelke van magának, elébe állanék, megfogom a kezét és édes, szerelmes szavakat sugdosva a fülébe addig beszélnék magának.

ének mondja, jó ruszti berát vigan itta lékiratai-ban, hogy deák s egy jezsuita-rendház portása volt fiatal korában, aztán katonának állott s a török ellen vívott csatákban vakmerőségével emelkedett ezredessé a császár seregében. Sem születése, sem neveltsége nem volt; modorában nyers, de józan életű és éber; a nép szerette, mert igazságos volt. Egy torzképet is kiállították, az alak szögletes, roppant fegyver alatt roskadozó törpe. Sok emlék beszél a híres kuruc brigadérosokról, a kurucnóták hőseiről.

A szegény legény Esze Tamásról, aki először állott Rákóczi zászlaja alá, aki már valami gyűlevész csapattal várta, amikor Lengyelországból hazajött, aki 1708-ban Nyitra ostrománál esett el, egy

adomány-levél emlékezik. Az aruló Bezerédi Imre és Ocskay László brigadérosok tragédiájából is vannak emlékek, a vakmerő kuruc vitézek, akik nem félték a haláltól, akik nap-nap mellett farkasszemet néztek vele, remegtek a gonosz lélek megrontásától s ellene talizmánokat viseltek. Ki van állítva egy lödöngbe való boszorkánytörő cédula, amely a hagyomány szerint Géczy István kuruc ezredese volt.

Megvan a Bezerédi Imre talizmánja is, papírra rajzolt kabalisztikus jelek. Esterházy Antal tábornok ráírta, hogy a Bezerédi Imre lödöng-tarsolyában találták, amidőn 1707-ben arulásért Sitkén elfogták. Kiállították azt a menlevelet is, amelylyel az ifju házasság Bezerédi

amíg mámorosan, elkabulva hajlana a csábító szavakra és jönné velem a világba, ahol egy szép napon, amikor már rántam volna, ott nagyhám váltakozó faképpet, réklón tul mint egy ócska, elhasznált holmit. Ha olyan szivtelen tudnék lenni, mint amilyenek azok, akiké az élet, a világ, akkor egy időre én is boldog lehetnék, akkor most erővel is magammal ragadnám. De így . . . csak egyedül megyek.

Boriska könnyektől csillogó szeméj, kérvőleg függesztette Dénesre s míg két kezével megfogta annak jobbját, félve, romegyre sutogta:

— Es ha én nem eresztém?

— Akkor . . .

— Akkor?

Maradok.

A lenyugvó nap mosolyogva tekintett rájuk az ég pereméről és szemérmesen hunyta le égő szemét amikor meglátta, hogy mint borulnak egymás keblére boldogan és hogy miként forr össze sóvár ajkuk az első, édes csókban.

szép szeretője, Egerváry Jusztina asszony ki és bejártatott föltörőben, mint hadi csákányát. Radics András egy levelében azt jelenti a fejedelemnek, hogy a fogoly Bezerédi Imre szerette volna, ha a fejedelmet Lajospatakon találja, mert van olyan dolga. — »amit csak öfelségének kívánt volna megmondani«. A kuruc nótá nem hiába énekelte Bezerédiről, hogy kardját német nussal érti, mert historian lakunknak mondják, hogy 1704-től 1708-ig csak törzstisztet hetvenkettőt vágott le az ellenségből. Kis termetű ember volt, de roppant erős és villámgyors. Az ellenséggel, hogy ismét a kuruc nótát idézzük, úgy bánt, mint karvaly a fűrjzel. Midőn 1708. december 18-án árulásáért fejét vették, az volt a kívánsága, hogy börtönébe irt versét énekelve hallhasson meg. Boldogtalan fejem, mire jutott ügyem című versét énekelte, mialatt a hóhér elütötte a fejét.

Vasvármegye a Rákóczi-korban is nevezetes szerepet játszott és ime, amint azt most is igazolta, magyar mivoltát ma sem tagadja meg.

A vértanuk földéért.

— Damjanichné levele a magyar nőkhez. —

Minden emlékmű, mely nagyjank emlékeztét jelöli, a hazafias érzelem Mennomszobrava válik: szava elhat a leghidegebb szivig is, hogy bennük e hon, e nemzet iránt szeretetet fakasszon. De ha szent az a hely, mely nagyjank életét, tevékenységét emlékeztet, mennyivel szentebb az, melynek porát őseink vére áztatta, hol utolsó sóhajtott léleket föláldozó honszerelmük! . . . Más nemzetek kincsen, aranyon tennek maguk tulajdonává az ilyen helyet egy pillanat alatt — s nekünk magyaroknak, egypár ezer koronánk sem volt, egy év óta, hogy az aradi vértanuk veszélyhelyét örök nemzeti birtokaul megszerezhessük! A szegény pirját kell, hogy ar-

csak — tunya nemtörődömség, amellyel a veszélyhely megváltására alakult bizottság felhívását fogadtuk, amellyel letiportuk legnagyobb hőseink iránt élő (?) kegyeletünket. Ők életüket áldozták ami jelenünkért s jövőnkért nekünk, a törpe utódoknak, nincs egypár koronánk, nemhogy ez áldozat nagyságát viszonozhassuk, hanem, hogy legalább az áldozat helyét a jövő számára megtarthassuk s esetleg kegyetlen kezek dolásaitól megőrizhessük.

S ezt a rettenetes nemtörődömséget mi csoda keserűséggel kellett végignéznie, nem végigszenvednie annak a nagy, szent asszonynak, aki a hősök legnagyobbikához fűzte élete sorsát viruló ifúságától élete végéig. Micsoda kalváriajára lehetett számára, midőn látta, hogy a nemzet kegyelete egykedvűen elfordult az adakozás perselyeitől, holott ő sohasem szűnt meg férje emlékét őrizgetve — nemzete érdekében küzdeni, dolgozni, alkotni. Ragyogó estélyekről, fényes toalettek-ről, ékszeréről hasábszámra számoztak be a lapok, de arról: megvan immár az aradi szent föld megváltására szükséges összeg — mi bánt ellentét — mindeddig nem olvashattott . . . Hol van az a sokat emlegetett

áldozatkészség, ha most nem bír

zek a boldogtalanok tanácsa.

lag lelkünkben, midőn eme nemes kez azon levelekre figyelmeztetett bennünket, amelyeket Damjanichné aláírásával most küldözget szét az aradi bizottság. A hősök hősenek imádot neje, az alkotó, nemzetéért szive szakadtáig buzgó magyar nagyszonyok mintaképe, akit csak hódolatunk illetne, kérelemmel fordul a magyar nőkhez: terjesszék ismerőseik körében azokat az egykoronás sorsjegyeket, amelyeknek árából talán összegyűlik az aradi veszélyhely megváltásához még hiányzó pénzösszeg, hiszen csillogó ékszer, automobil meg egyéb nagybecsűlt holmi kecségeti a mi leg nyereségre vágyókat. Magyar asszonyok! Ha volt lelkünk egy év óta végjárattni Damjanich özvegyével a keserűségnek ama kalváriáját, legyen meg most bennünk az az erős szándék, hogy ennek a szent asszonynak szavát nem engedjük a pusztában elhaló szókét elhangzani s megteszünk mindent a magunk körében, hogy a sorsjegyek egytől-egyig elfogyjanak s így megszerezik neki azt az örömet, hogy az ige testté válhasson. Akinek volt valaha vágya, mely tündérszimbé vont a leányálmait, mely asszonykorában megremegette a szívet s verőfényessé tette napjait: oh az hallgasson annak az ezüsthaju, finomlelkű nőnek könyörgő szavára, akinek egész életét át egy szent vágya volt: a vértanuk földjének megszerzése a magyar nemzet számára. — Mi dicsőség volna a magyar nőkre, ha azt a fonséges gondolatot, amelyet a férfiak nem bírtak megvalósítani, lelkesedéssel és kitartással valóra váltanák Magyar asszonyok, hallgassatok Damjanichné kéré szavára.

HIREK.

Halottak ünnepe. Mindenszentek napján, gyönyörű szép időben, este száz meg ezer méceses fenyő világította meg a temetők sírhalmait. Az elők az elköltözöttek emlékének áldoztak. Megemlékeztünk elhalt szüleinkről, testvereinkről, rokonainkról, jövőkünk és jóbarátainkról, akik az anyaföld méheben nyugoszák örök álmukat. De a mécesek világa egyszersmind utemlem is — a halála, mert hát bizonyos, hogy ami életünk is elhal, kiálzik, mint annak a kis mécesnek lángja, amely szomoruan pislog ott a fejfa tövében. Szép idő kedvezett halottak napján is, a közönség nagy számban tudott ki a temetőbe — de a mécesek már kialudtak és csak a mulandóságra emlékeztettek. Oh, ott künn, a temetőben örök béke van: a temető a teljes nyugalom országá!

A magyar ruha! A Gszner Imre jeles szerkesztésében megjelenő Vas megyei Hírlap a fenti cím alatt a többek közt írja: A mult heten lepleztük le a Nagyságos Fejedelem szépen sikerült arcképet a vármegyeház tüléstermében. Az ősz kuruc, a vármegye Pista bácsija, Weöröss István gyönyörű magyar ruhájában ott a törvényhatóság színe előtt, tüzzel, hévvel, őszinte magyaros szívvél, lelkesedve ugyan kit nem ragadtott el, ki volt az, akit színtelen könyökre nem fakasztott a szívből jövő igaz magyar szó?! S a hatás nem maradt el. Nemcsak azt a határtalan lelkesedést tekintem, amely hatalmas tapsviharban nyert kifejezést Weöröss István remek szónoklata után, hanem a vármegyei tisztviselők elhatározását

szívezem itt le: elhatározta Weöröss István

gyei közgyűléseken magyar

fognak megjelenni.

Halálozás. Tegnap reggel fekete fátyolba föltörzöttén röpült a hír szerte a megyében és azt a szomorú valóságot közölte, hogy Nagy József, a sárvári járás derék főbírája, a megyei közélet eme illusztris tagja, hosszas szenvedés után meghalt. A hírt mindenütt mély megilletődéssel fogadták és igaz részvétellel nyilatkoznak a lassan ölé betegségekben kiszenvedett főszolgabíró gyászos kimulása felett.

Lelkészeiktalan. Kertáról értesitenek bennünket, hogy az elmúlt vasárnap volt ott Ihsz Mihály ág. ev. lelkész beiktatása, fényes ünnepély keretében.

Előléptetés a vasutnál. A helybeli állomás személyzete közül igen kevés alkalmazottnak hozott az idei november előléptetését. Előléptek: Kovács József hivatalnok, Cseke Gyula I. oszt. irodakezeli, Egerszegi József mozdonyvezető és Karsay Janos kalauz.

Eszes asztalos. Állandóan ellopkodtak egy asztalos mesternek mindazt az apróbb holmiját, amelyeket céger gyanánt kapujára kiakasztott. Számos apró koporsó, kis szék, szekrény stb. ment így veszendőbe s hiába vigyázott, a tolvajt nem bírta elcsipni. Végre megsokalta a dolgot, beszűntette a rekl. m. tárgyak kiakasztását, pingaltott egy koporsót és ilyen megjegyzést írt alá:

»Ezt lopd el betyár.« (Megtörtént.)

Epilepsziában (nehézkor) szenvedő betegek nagy érdeke fűződik azon nevezetes eseményhez, hogy a lezajlott nemzetközi orvosi kongresszus az Epilepszia gyógyítására nemzetközi Ligát alkotott, melynek központja Budapest. A betegeket azonban az érdekelheti legjobban, hogy az a győgy mód jelent a legnagyobb haladást, melyet dr. Szakó B. Sándor Budapest, Nagykorona-utca 18 honosított meg s mely győgy mód minden betegnek rendelkezésre áll, ha e kiváló speciálista orvoshoz fordul.

Gyűjtés. Mindenszentek napján a »csak egy virágszálat a tüdőbetegeknek« címen városunkban is gyűjtés indult. Különösen nagy tevékenységet fejtett ki e téren Szalay János városbíró, aki személyesen házalt a nemesszívű adakozók között egy kis jótékony alamizsnáért. Fáradságának eredménye 55 K 36 fillér lett. Ehhez Nagy Pál szabómester is gyűjtött 12 koronát s így az adományok összege 67 korona 36 fillért tesz ki.

Táncanfolyam. Merkl József okl. tánc tanító, a táncmesterek országos egyesületének tagja, a mai nappal kezdődőleg a Tory-ven-déglő éttermében táncanfolyamot nyit. A tanfolyam kezdő-növendékek 16 korona, a már tanult ifjak 8 korona díjat fizetnek. A tanórák kezdete este 8 órakor van.

Nagy villanyfejlesztő gyárban a vezető és magyarázó rámutat egy gépre s így szól a társasághoz:

— Az a gép oly erős aramot fejleszt, hogy ugyan öt vele egy ókról. Nem is merek melléje menni.

Mindenféle. Szilágyfaluban miniszteri engedéllyel Halmágyi Ilona okl. Gyógyszerész, gyógytárt nyitott. Ő az első nő Magyarországon, aki gyógyszertárnyitásra a belügyminisztertől engedelmet kapott.

